

det kun var de statslige arbejdspladsers fordeling, vi taler om, at det så nytter noget.

Der skal andre udfordringer til i regionerne. Der skal nye samarbejder til i regionerne. Det kan være, at amter og kommuner skal samarbejde lidt mere på tværs i stedet for at konkurrere hinanden ud, om denne eller en anden lille virksomhed skal ligge enten i Kolding eller Vejle eller Horsens, bare for at bruge et lokalt eksempel. Det kan være, at der skal mere samarbejde til på tværs af de politiske regioner ude omkring i landet, og så fik man måske et bedre samarbejde om, hvordan man får erhvervsstrukturen til at komme ud i alle yderområder, uanset om det er by eller land.

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Jens Vibjerg som ordfører.

Jens Vibjerg (V):

Jeg vil gerne starte med at komplimentere Kristeligt Folkeparti for initiativet til denne forespørgsel.

Der er mange gode grunde til at lade regionalpolitiske overvejelser indgå som en naturlig del af lovarbejdet for derved at tilgodese de såkaldt svage regioner i Danmark, og det er jo ikke ligefrem det, der har præget den nuværende regering, tværtimod. Det er selvfølgelig også derfor, Kristeligt Folkeparti har rejst denne forespørgsel.

Venstre mener, at Folketinget og regeringen sammen har et fælles ansvar for at fremme en positiv økonomisk og beskæftigelsesmæssig udvikling i yderdistrikterne. Det har vi slået til lyd for ved mange lejligheder, f.eks. i forbindelse med landdistriktdebatterne i dette Folketing. Nu er det her ikke nogen landdistriktdebat, men problemstillingerne er langt hen ad vejen de samme.

I Venstre er vi af den opfattelse, at vi skal benytte forskellige instrumenter til at nå dette mål. For det første skal der tages målrettede initiativer, som kan fremme en lokal erhvervsudvikling. For det andet bør regering og Folketing – som det fremgår af dette forslag – lade regionalpolitiske overvejelser indgå i almindeligt lovforberedende arbejde.

Alt tyder jo på, at yderdistrikterne ikke har det let i Danmark. Man kan måske nok nogle steder fremvise procentvis vækst, men der er jo altså forskel på, om man beregner væksten ud fra en indkomst på 65.000 eller på 145.000. Eksempelvis har landkommunerne jo i de senere år

været præget af lav vækst, og det hænger selvfølgelig sammen med, at levevilkårene på landet traditionelt har været knyttet til forholdene i landbrugssektoren, og trods bestræbelserne på at fastholde arbejdskraften er jordbrugets beskæftigelsesmæssige betydning faldende bl.a. grundet betydelige stigninger i produktiviteten.

Denne udvikling har især betydning for den særlige gruppe af kommuner, som har en perifer beliggenhed i forhold til økonomiske centre. Her er mulighederne for pendling ofte begrænsede, og det er vanskeligt at tiltrække nye virksomheder. Det er selvfølgelig først og fremmest disse områder i Danmark, som har behov for en politisk prioritering.

Jeg vil i samme åndedrag dog gerne tilføje, at mange landdistrikter klarer sig aldeles udmærket på trods. Mange landsbyer oser af liv og har masser af lokalt engagement, men med dårlig lovgivning kan regeringen naturligvis forplumre selv den driftigste lille by.

Venstre vil gerne være med til at fremme den decentrale struktur, og vi er af den opfattelse, at regeringen må væk fra den tankegang, at alle statslige institutioner partout skal ligge i København. Hvorfor ikke placere en forvaltningssenhed i et yderområde, hvis det kan ske uden skade for forvaltningens arbejde og til gavn for lokalområdet?

I Venstre forestiller vi os desuden, at der på det uddannelsespolitiske område kan gøres mange flere regionalpolitiske overvejelser, end tilfældet er i dag. Det er jo en kendsgerning, at der er en markant forskel på uddannelsesniveauet i landkommuner og bykommuner. Op mod halvdelen af befolkningen i de trængte landkommuner har ingen erhvervskompetencegivende uddannelse, medens tallet for resten af landet er ca. 40 pct.

Og så er det altså ikke, fordi unge mennesker fra landkommuner uddanner sig mindre end unge fra resten af landet. Det handler om, at de unge mennesker, som flytter til en af de store universitetsbyer for at studere, ikke flytter hjem igen. Hvis vi skal løse dette problem, må placeringen af nye uddannelsesinstitutioner nøje overvejes.

Syddansk Universitetscenter er jo et glimrende eksempel på, hvor fornuftigt det har været at overveje placeringen af vore uddannelsesinstitutioner. Men jeg tror jo heller ikke, det var kommet på plads uden det voldsomme pres fra vores side.